

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΪ

Τί νά κάνη, ή καυμένη ή Ζαμπιά, του ποτέ Παρασυράκη ;
Χήρα έμεινε κι' άπορφανή. Με πέντε «κουτσούβελα» εκεί, που
όλο τó σιόμα είχαν άνοιχτό και δέν
χορταίναν* ποτέ τους. Τί νά κάνη ή κα-
κομοιριασμένη; Πώς νά τά ζήση, πώς
νά τά άναστήση, τά κυπέλλια ;

Οί συγγενείς, ή χήρα
ή δικολογία.

Όρδινιαζότανε λοιπόν, νά κοκκολο-
ήση άλλοιτε θελάνια, άλλοτε έληές,
παίρνοντάς «ένα κομμάτι ψωμί» μαζύ
της, στο καλάθι της. Τό μούσκευε στη
βρύσι τó μεσημέρι, στο νεράκι και
γύριζε τó βράδυ, θεονήστικη ή κακο-
μοίρα στο χωριό και κρυωμένη.

Ρακι δέν είχε τó φτωχό τó σπίτι
της, και φασκομηλιά νά πιη, δέν ήμ-
πορούσε, γαιτι άκριθήνε κ' ή ζάχαρι.

—Πιό άκριθ ή είνε αυτή, παρά μιά
φορά, τó μάλαμα και τó άσημι, έ-
λεγε και ζανάλεγε.

Μά και όταν γύριζε στο σπίτι της,
μηδέ στεκότανε λιγάκι νά ξεκουρα-
στή.

Θάπιανε τή σκούπα νά συγυρίση τó
σπίτι και νά περιποιηθ ή τά ζωντανά.
Είχε μιά άγγελάδα, δυό κατσίκια και
ένα χοίρο. Καθάριζε τó σοκκάκι, τήν
αύλη, κι' άρπαζε κατόπιν τó σταμνί,
κ' έτρεχε στη βρύσι για νά φέρη ό-
λης τής ταχυνής ήμέρας τó νερό.

Μέσα στο άρμάρι της, ένα πανέρι
φάβα ή κουκιά, δέν βρισκότανε. Τά
κουκιά τά έφαγεν ό λύκος στο χω-
ράφι.

Έτσι και αυτή, σαν ήτανε καλός
καιρός και ήτανε γιορτή ήμέρα, έπαιρνε τή «λεμπίδα» της (μα-
χαιράκι) και πήγαινε έξω, στους τράφους, στον
κάμπο, στις πλαγιές και στα άόρια (βουνά) άκά-
μη, άπάνω, τά κακόβολα και μάζευε άγριολάχα-
να, θυζίτες και σειρήδες και πρικούσες και χυ-
ρομουρίδες, κι' άχαντζίκους και τσιλιμπινίδια και
τσώχους και ραδίκια, για νά κάνη μιά χειροβολιά
και νά τά ξεστήση τó βράδυ στο τσικάλι, νά φάνε
τά παιδιά, ή νά ξεσκάψη γούλες σκολυμπριών και
νά τις τηγανίση στο τηγάνι, νά κάνουν Πασχαλιά.

Είνε τά ψάρια του βουνου, ή γούλες, τά ψάρια
των φτωχών.

* * *

Μά ήξερε και άλλη τέχνη ή Ζαμπιά του Μανω-
λέ του Παρασυράκη, αλλά τώρα πάει και αυτή.
Μοιρολογούσε τους νεκρούς.

Μά μοιρολόι, όχι ψέματά! Μοιρολόι, όπου έκα-
νε άκόμα και τις εικόνες νά κλαίνε, στην έκκλη-
σιά. Τόσο που ό γέρο-Μαθιουδάκης, ό καπετάνιος
ό παληός, είπε, μερακωμένος, μιά ήμέρα «πώς θά-
θελε νά άποθάνη για νά τόν μοιρολογήση ή Ζαμ-
πιά» !

Μά τώρα πάνε και τά μοιρολόγια. Ό κόσμος
φτώχαινε και από αυτά, και όσοι πεθαίνουν πάνε βουθά και ά-
τραγούδιστα.

—Τώρα, ούτε οί ζωντανοί δέν
τραγουδάνε! Και ό γάμος, κάτω
στη χώρα, γίνεται, χωρίς βιολιά
και όργανα κι' αυτός, χωρίς
τραγούδια και λύρες και λαούτα.

Έτσι και ή Ζαμπιά του Μανω-
λέ, του ποτέ Παρασυράκη, σαν
ήταν σκόλη και άποβροχιά, πήρε
τó φανάρι της και πήγε για «χο-
χλιούς», που με τή βροχή ξεφυ-
καρώνουν και γεμίζουν τά κλα-
ριά.

Η Ζαμπιά κρατώντας τó κα-
λάθι της, τράθηξε λίγο παραέξω
και ψάχνοντας και ψάχνοντας και
μαζεύοντας - μαζεύοντας, έφτα-
σε ως πέρα, ως τó πέρα τó χωριό,
κοντά στα Ψωμαθιανά Μετόχια,

Έπίσημος και άκίνητος κοίτονταν ό Καρμίρης.

από δίπλα από τó φαράγγι τó βαθύ.

— Βρέ «χοχλιού», εκεί πέρα, σαν τά πρόβατα! Κοπάδια !...

Και μάζευε και μάζευε, νά
φάνε τά κοπέλια, μιά βδομάδα.
Άξαφνα μιά φωνή άντήχησε
πλάι της:

— Ό Θεός σ' έστειλε, συντέ-
κνισσα (κουμπάρα).

Ήτανε ό Νικολής ό Κατσα-
νεβάκης, από τά Ψωμαθιανά
Μετόχια.

— Ίντα'χετε, βρέ Νικολή ;
τόν ρώτησε.

Νά, ό Καρμίρης, ό Μανώλης,
συχωρέθηκε και δέν έχουμε μοι-
ρολογίστρα για νά τόν μοιρο-
λογήση, νοικοκύρη άνθρωπο.

— Καλή του ώρα, του Μανω-
λοκαρμιράκη, είπε, μέσα της, ή
Ζαμπιά, ή Παρασυράκινα, που
πέθανε για νά ζήσουνε οί άλλοι.

— Και τ' είχε, σύντεκνε, και
συχωρέθηκε ;

— Κρυορρέματα που τόν χτύ-
πησαν στην καρδιά. Έρχεσαι νά
τόν μοιρολοίστης και νά σέ πλη-
ρώσουμε, γαιτι στο χωριό δέν
ξέρουν «μοιρολόγια κ' έπήγαινα
νά βρω. Έλα για νά μη πάη
άμοιρολόιστος ό νοικοκύρης;

— Και πόσα θά μυθώσω ;

— Ένα «μουζούρι» (μέτρον χωρητικότητας δημητριακών, δέ-
κα όκάδων) φτεινά κουκιά.

— Για τó Θεό!... Μονάχα ένα «μουζούρι»;

— Αν θέλεις έλα, άλλως πάω, κάτω στις Πρασιές, και φέρ-
νω τήν Αύγιωνα του Παπανικολή.

— Ένα μουζούρι μοναχά ; Ξανάπε ή μοιρολογί-
στρα.

Και πάλι σκέφθηκε ή Ζαμπιά, τά παιδιά της, και
τή φτώχια της. Με ένα μουζούρι, θά τρώγαν τά
παιδιά της τόσες ήμέρες, που ήσαν νηστικά και θά-
φταναν και για τó Σαρανταήμερο, που έρχεται. Θά
βουχοπιανόντουσαν λιγάκι, θάλεγαν «Δόξα ό Θεός»
κι' αυτά!

Μά πάλι νά μοιρολογήω ως τήν ταχυνή (πρωί)
μοναχά για ένα μουζούρι!...

— Αχ, Καρμιράκη, Καρμιράκη, γαιτι και πεθα-
μένος τρώς τó δικηο των φτωχών; άναστέναξε.

Μά τί νά κάμη ή άζούδη ; Έπήγε.

— Ό φτωχός κ' ή μοίρα του, που λέει ό λόγος.

* * *

Ξαπλωμένος μέσα στον όντā (δωμάτιο με πά-
τωμα από σανίδια, γαιτι ή άλλες κάμαρες είνε
με χῶμα κάτω στο δάπεδο), άστηρός, μ' άξιοπρέ-
πεια και σοβαρότητα ό Καρμίρης, με τó στρογ-
γυλό τó γέμι του, τις καινούργιες τσόχινες φουφού-
λες, τά στιβάνια τά φρεσκογυλισμένα, μακρύς και
Ίσιος έκοιτότανε, με μιά έπίσημη και σοβαρή άκίνησια.

Γύρω του, οί δικοί του, παιδιά, γυναίκα, συγγενείς, κηριά,
λαμπάδες και λουλούδια. Κάτω από τήν άνοιχτή τήν πόρτα, φαι-
νόταν τó Ισόγειο, με τά πιθάρια, τά γεμάτα λάδι, χωμένα μέ-
σα στο χῶμα, με τά κιούπια των κρασιών, με άλλα κοντοπιθα-
ρα γεμάτα. Από πάνω από τά καπνισμένα μεσοδόκια, κρεμόν-
τουσαν άφθονα και στιβαγμένα σαν σύννεφα βαρειά ή πλεξοϋδες
των σκόρδων και των κρεμμυδιών και πιό πάνω ή μαλοτύρες κ'

ή σφακομηλιές. Και στη μέση ό
«Καλανταρές», ή ξύλινη σανίδα,
που θάζουν και κρεμάνε τó ψω-
μί, ψηλά, για νά μη τó μαγαρί-
σουν τά ποντίκια.

Όλη ή εϋτυχία του Θεού μέ-
σα σ' αυτό τó σπίτι.

— Και με τόσα πλούτη και δα-
σίματα, πώς πέθανες, βρέ Καρ-
μιράκη ; έσκέφη ή Ζαμπιά.

Άλλά δέν άπαντούσεν ό Καρ-
(Συνέχεια στη σελίδα 44).

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΚΙ' Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 21)

ταστροφή, δηλαδή, από εκείνες που δεν τις περιμένει κανείς. Για συλλογισθήτε. Θέλω μισό χιλιόφραγκο την ημέρα μόνο και μόνο για τὸ φαγητό μου και τὸ κρασί μου. Πιερὶτὸ εἶνε νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν πίνω θέβαια δυὸ πτηρία, ὅπως ὁλος ὁ κόσμος, ἀλλὰ δυὸ μποτίλλιες κάθε φορά. Κι' ὡστόσο δὲν εἶμαι μέυσορ. Κάθε ἄλλο. Θὰ μπορούσα νὰ πῶ ἕνα ὀλόκληρο βαρέλι και νὰ καταβροχθίσω ἕνα ὀλόκληρο ἀρνὶ ἂν δὲν εἶχα τὸν «μάνατζέρ» μου ποὺ ἐπιθλέπει διαρκῶς τὴν «δαίαιτά» μου. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι θέλει νὰ μὲ κάνει πρωταθλητὴ τοῦ κόσμου στὴν πυγμαχία. Μά, καθὼς θὰ προσέξατε, εἶμαι διπλάσιος ἀπὸ τὸν Καρνερα!... Πρὸς τὸ παρὸν, κερδίζω τὴ ζωὴ μου μὲ ἐπιδειξίεις στὰ μιουζικ-χῶλ...

— Κ' εἶσατε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ σας ;

— Εὐχαριστημένος... ἔκανε μὲ πίκρα ὁ Μίτου Γκοζέα. Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ὅταν βλέπη ὅτι ἡ γυναίκες τὸν κυττάζουν μόνο μὲ περιεργεια... Μέχρι σήμερα δὲν εἶχα κανένα εἰδύλλιο μὲ μιά γυναίκα... Εἶχα ὡστόσο μιά περιπέτεια μὲ μιά... φάλαινα. Σ' ἕνα ἵπποδρόμιο, στὴ Ρουμανία, ὅπου ἔκανα τὴν πρώτη μου ἐμφάνισι, ἐνέπνευσα ἕναν παράφορο ἔρωτα, σὲ μιά γυναίκα - κολοσό, στὴν πιὸ χοντρή γυναίκα τοῦ κόσμου. Αὐτὸ φυσικὰ τὸ εἰδύλλιο, ἐνῶ μὲ διασκέδαζε στὴν ἀρχή, στὸ τέλος μ' ἔκανε νὰ μετανοήσω πικρά, γιατί αὐτὴ ἡ γυναίκα - φάλαινα, ὅταν ἀρνήθηκα νὰ τὴν παντρευτῶ, ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήση. Μά τὸ πάχος τῆς τὴν ἔσωσε... Ἡ σφαῖρα διέσχισε τὸ λίπος, χωρὶς νὰ πειράξη διόλου τὴν καρδιά τῆς. Κ' ἔτσι, δὲν ἔχω εὐτυχῶς κανένα θάρος στὴν συνείδησί μου...

— Μά, μήπως ἔχετε παράπονο ἀπὸ τὴς Παρισινές ;

— "Ὁχι, θέβαια... ἔκανε ὁ «γίγας». Μά τί νὰ σὰς πῶ; Ὁ θαυμασμός ποὺ μοῦ δείχνουν εἶνε κάπως παράξενος. Εἶνε μιά περιεργεια ποὺ φτάνει πολλὰς φορές τὰ ὅρια τῆς ἀδιακρισίας... Κι' ὁμως ἐγὼ δὲν ζητῶ ἐφήμερες ἐρωτικὲς περιπέτειες, ἀλλὰ ἕνα τρυφερὸ αἶσθημα, ἕνα φλογερὸ ἔρωτα...

— Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸς ὁ αἰσθηματικὸς γίγας μὲ τρόμαξε. Ποτὲ δὲν θὰ μπορούσα νὰ φαντασθῶ ὅτι ἔχει τόση ἀφέλεια. Μά δὲν εἶνε μεγάλος. Μόλις ἔκλεισε τὰ 21 χρόνια. Εἶνε ἀκόμη ἕνα παιδί. Ὁ «μάνατζέρ» τοῦ μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὅτι εἶνε ἡσυχος και φρόνιμος σὰν κορίτσι. Μά, καμμιά φυρά, ὅταν τὸν πιάνη ὁ θυμός, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάνει κανεὶς εἶνε νὰ χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Μπορεῖ νὰ μοῦ σπᾶση τὸ κεφάλι μὲ μιά γρυθιά, μοῦ εἶπε ὁ «μάνατζέρ» του, ὅπως ἐσεῖς σπᾶτε ἕνα καρύδι.

— Ὁ Μίτου Γκοζέα ἔχει ὕψος 2 μέτρα και 26 πόντους και ζυγίζει σωστὰ 150 κιλά. Αὐτὸ ὁμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ θεωρῆ ὡς τὸν πιὸ καλὸ και πιὸ ἀγαπημένο φίλο του, τὸν «καπετάνιο» Ρίτερ, τὸν μικρότερον ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΪ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 32)

μῆρης. Ἴσιος και ἐπίσημος, ἀκίνητος και μεγαλοπρεπὴς στὸ νεκροτόλισμά του, κοίτονταν ἐκεῖ, ἐμπρός, προσμένοντας τοὺς αἰνους και τοὺς ὕμνους του, ἀπ' τὴ μοιρολογίστρα. Και τότε εἶδε και αὐτὴ, τὸ φτωχικὸ τῆς, τὰ γυμνά και τὰ ξυπόλητα παιδιά τῆς, ποὺ «ἀλικουτοῦσαν» (κάνανε στὰ μάτια) γιὰ ψωμί, νὰ τὴν περιμένουν, ὅλη τὴν νύχτα, μοναχὰ και πεινασμένα γιὰ νὰ τοὺς πᾶη ἕνα κόσκينو κουκιά, τοῦ θρήνου τῆς τὴν πληρωμὴ. Και ἕνα παράπονο πικρὸ, ἐξέσπασε ἀντὶ γιὰ μοιρολόγι, ἀπὸ τὸ στόμα τῆς πρὸς τὸν νεκρό:

Ἐξάπλωσε κ' ἐτέντωσε, Καρμίρη μου,
μὰ τὰ κοινὰ ναι λίγα, κακομοίρη μου.

Στὸ ἀνεπᾶντεχο αὐτό, ἡ δικολογία (συγγενεὶς) τοῦ πεθαμένου ἀπόμεινε:

— "Ἰντα ν' αὐτά, κυρά - Ζαμπιά ;

Μά ἐκεῖνη σκυμμένη ἀπάνω στὸν νεκρό, ἀδιάφορη, μοιρολογούσε τὴν κατάστασί τῆς:

Τὶ ξάπλωσε και τέντωσε, Καρμίρη μου
μὰ τὰ κοινὰ ναι λίγα, κακομοίρη μου !

— Σοῦ, σοῦ, σοῦ, σοῦ, ἀναταράχθηκε τὸ συγγενολοῖ, μ' ἐκεῖνα ποὺ γροικοῦσαν. Μά ὁ Κατσανεβάκης ἐπετάχτηκε και εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Λίγα τῆς φανῆκαν τὰ κουκιά δά. Δῶστε τῆς ἀκόμα κι' ἄς εἶνε και ἕνα γομάρι (φορτίον ζῶου).

Πάλι, σοῦ, σοῦ, σοῦ, ἡ δικολογία.

Και πάλι, πετάχτηκε ὁ Κατσανεβάκης:

— Πές τα καλά, μωρὴ Ζαμπιά και χάρισμά σου, δυὸ μουζούρια, μὲ κουκιά, κι' ἀκόμα ἕνα κουροῦπι λάδι παραπάνω.

— Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός, ἐσκέφθη ἡ Ζαμπιά και θάχουν τώρα τὰ παιδιά μου, γιὰ νὰ τρῶνε, ὡς τὴ Μεγάλη τῆ Σαρακοστή!... Ἄχ, Καρμίρη, Καρμιράκη μου, γιατί καῦμενε, νὰ μὴ πέθαινες, δυὸ-τρεις, φορές τὸν χρόνο!...

Και τὸ μοιρολόι τότε, ἄργισε σωστὰ. λυπητερό, σπαραξικάρδιο...
ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΥ ΧΡΟΝΩΝ...»

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 24)

— "Ελα νὰ πῆς ἕνα κρασί !

Στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκα. Ἄλλ' ὁ Πασὲν ἐπέμεινε. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, τόνος ἐπιτακτικὸς, μὲ ξάφνιασε. Ποτὲ ὁ καλλιζήνης αὐτὸς δὲν ἐννοούσε νὰ ἐπιβληθῆ στοὺς ἄλλους. Ἡ ἐμφυτος ευγενειά μου, ἡ διακριτικότης του και ὁ φόβος μήπως γίνῃ δυσάρεστος, τὸν ἐμπόδιζαν νὰ φανῆ ἀπαιτητικὸς. Ἐκεῖνο τὸ θράδυ ὁμως...

— "Ελα, σὲ παρακαλῶ, νὰ πῆς ἕνα κρασί! ἐπανελάθε.

Δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ χαλάσω τὸ χατήρι.

Ἐξ ἄλλου, τίποτα στὴν συμπεριφορὰ τοῦ Πασὲν δὲν μαρτυροῦσε ὅτι εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ σκοταβῆ ἐκεῖνο τὸ πρωτῆ...

Μεῖναμε μισὴ περίπου ὥρα στὸ μπάρ. Κατὰ τὴν συνήθειά του, ὁ ζωγράφος ἐκέρασε τοὺς λιγοστοὺς θαμῶνας τοῦ κέντρου — μερικὸς σωφέρ, δυὸ - τρεῖς κακονυχτισμένες γυναίκες ἐλαφρῶν ἡθῶν... Νύσταξα, ὁμως, και δὲν μπορούσα νὰ μείνω πειά. Σὲ μιά στιγμή, σηκώθηκα και καληνύχτισα τὸν Πασέν. Ἐκεῖνος δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ μὲ κρατήσῃ. Τὸν εἶδα μονάχα νὰ κατεβάσῃ περισσότερο τὸ καπέλλο του στὰ μάτια του, ἴσως γιὰ νὰ μὴ ἀντικρύσω τὸ βλέμμα του.

Εἶχα ἀπομακρυνθῆ κάμποσα βήματα ἀπὸ τὸ μπάρ, ὅταν ἄκουσα τὸν Πασέν νὰ μὲ φωνάζῃ.

— Δὲν μὲ συνοδεύεις τοῦλάχιστον ὡς τὸ σπίτι ; μὲ ρώτησε.

— Εὐχαριστὸς ! τοῦ ἀποκρίθηκα...

...Ἄλλοιμον ! Δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ ὅτι μετὰ πέντε περίπου λεπτά τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ χωριστήκαμε, ὁ Πασέν θ' ἄνοιγε τὴς φλέβες τῶν χεριῶν του μ' ἕνα ξυράφι και θὰ κρεμιόταν ἀπὸ ἕνα καρφι, πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του !... Γιατί τὸ ἔκαμε αὐτό; Δὲν εἶπε σὲ κανένα τὸ μυστικὸ του. Φαντάζομαι ὁμως, ὅτι ὁ ἀνατολίτης αὐτὸς θὰ αὐτοκτόνησε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ μεταφέρῃ στὴν πραγματικότητα τὰ ἐξαισια ὀράματα τῆς «Χαλιμάς»...

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ...

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 18)

σπάθησε νὰ ξεγελάσῃ τὸ γουρουνάκι. Πῆγε λοιπὸν και τὸ θρήκε στὸ σπιτάκι του και τοῦ εἶπε:

— Σήμερα τὸ ἀπόγευμα, θὰ γίνῃ πανηγῦρι στὸ χωριό. Θάρθῶ νὰ σὲ πάρω στὶς τρεῖς.

Τὸ γουρουνάκι, ὁμως, ξεκίνησε ἀπὸ τὴν καλύβα του στὶς 2.30'. Στὸ πανηγῦρι, ἀγόρασε ἕνα μικρὸ βαρέλι, ποὺ τὸ θρήκε σὲ καλὴ τιμὴ. Και γύρισε σπιτί του, ὅταν εἶδε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἐνὸς βουνοῦ, τὸν λύκο ν' ἀνεβαίνει τὴν πλαγιά λαχανιασμένος. Πῆδησε ἀμέσως τότε μέσα στὸ βαρέλι και ἄρχισε νὰ κατακυλᾶ τὴν βουνοπλαγιά. Ὁ λύκος φοβήθηκε, ὅταν εἶδε τὸ παράδοξο τέρας και τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

Τὸ θράδυ, ξαναπῆγε στὴν καλύβα, γιὰ νὰ διηγηθῆ στὸ γουρουνάκι τὴν περιπέτειά του. Δὲν τοῦ ἔμενε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι στὸ βαρέλι ἐκεῖνο ἦταν τρυπωμένη μιά μάγισσα. Ὅταν τὸ γουρουνάκι τ' ἄκουσε αὐτά, ἄρχισε νὰ γελάῃ δυνατὰ, μὰ τόσο δυνατὰ, ὥστε ὁ λύκος, τρελλὸς ἀπὸ τὸν ὕμνο του, πῆδησε στὰ κεραμίδια τοῦ σπιτιοῦ, παρ' ὅλα τὰ γεράματά του, και μπῆκε ἀπὸ τὴν καμινάδα, ἀποφασισμένος νὰ καταβροχθίσῃ τὸ γουρουνάκι. Δὲν ἦταν, ὁμως, τυχερός. Γιατί τὴν μέρα κείνη, τὸ γουρουνάκι εἶχε ἀνάψει φωτιά νὰ ψῆσῃ ψωμί. Και, σὲ μιά στιγμή, ὁ γέρο-λύκος ἔπεσε ἀνάμεσα στὶς φλόγες... Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἦταν ψημένος. Και τὸ γουρουνάκι τὸν ἔφαγε, ὅχι ἐπειδὴ πεινοῦσε, μὰ ἀπὸ ἕνα πείσμα, ἀδιάφορο ἂν ἔπαθε βαρυστομαχία...

Κ' ἔτσι, ὁ λύκος, ἀντὶ νὰ φᾶη τὸ γουρουνάκι, φαγώθηκε ἀπὸ ἐκεῖνο !

Η ΓΙΑΓΙΑ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΙΟΛΕΤΤΑΣ ΧΟΥΝΤΕΡ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 35)

ἤξερε ὁ μίστερ Φόλερ ὅτι ἡ μὲς Ἀλίκη ἦταν φυλακισμένη στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ πύργου, κι' ἀκριβῶς στὸ βάθος τῆς;

— Τὸ ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἐπιστάτη... τῆς ἐξήγησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς χαμογελῶντας. Ὁ πάνδοχος τοῦ «Μαύρου Κύκνου» μοῦ εἶπε σήμερα τὸ μεσημέρι ὅτι ἕνας κύριος μὲ γκριζὸ κοστοῦμι εἶχε κεράσει προχθὲς τὸ θράδυ μιά μποτίλλια οὔισκου τὸν ἐπιστάτη τοῦ Ρόμπινσον κι' ὅτι προσπαθοῦσε νὰ μάθῃ κάποιο μυστικὸ ἀπὸ τὴς φλυαρίες τοῦ μεθυσμένου... Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὁ μίστερ Φόλερ εἶνε ἕνας ἔξυπνος και τολμηρὸς ἀνθρώπος. Ἄν τὸν συναντήσω καμμιά ἡμέρα στὸ Λονδίνο, θὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι ἐγκάρδια, ὅπως τοῦ ἀξίζει!...

Και ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς κατόπιν ἐπρόσθεσε:

— Και τώρα, μὲς Χοῦντερ, ἔλατε νὰ φύγουμε μαζύ... Θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ σὰς θρῶ μιά καλὴ θέσι στὸ Λονδίνο. Ἐδῶ πέρα, ὁ μίστερ Ρόμπινσον δὲν σὰς χρειάζεται πειά...

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ μὲς Βιολέττα Χοῦντερ ἀνελάμβανε τὴ διεύθυνσι τοῦ παιδικοῦ τμήματος σ' ἕνα μεγάλο παρθεναγωγεῖο τοῦ Λονδίνου.

KONAN NTO-YA